

[illegible]

Uit: "Eindspel" van S.Beckett

Van 2010 – 2015 studeerde ik aan de Nieuwe Akademie Utrecht. In mijn beeldend werk vallen het lege landschap, de liefde voor taal en de fascinatie voor het lichaam samen.

Wat gebeurt er in het lichaam als het geraakt wordt? De verhalen, dynamieken, beelden, gevoelens en gedachten, die ongevraagd in het lichaam opduiken probeer ik in kaart te brengen. De reactie van mijn lichaam op de wereld om mij heen is geen bewuste keuze, maar gebeurt aan mij. Dat probeer ik te vangen door te registreren wat ik waarneem. Door alsmaar naar nieuwe verbindingen te zoeken tussen wat ik aantref, vind ik ruimte voor onverwachte gevoelens, een andere verbeelding, nieuwe herinneringen en niet eerder gevormde gedachten.

Mijn onderzoek richt zich de laatste tijd ook op de confrontatie van mijn lichaam met dat van de ander. Ik stuit daarbij op de mechanismes van het oordeel, zoals uitsluiting, acceptatie, minachting, goedkeuring, afstand nemen en overgave. En omdat de toeschouwer ook een ander is, vraag ik mij af of het mogelijk is om die ander deel uit te laten maken van mijn werk. Welke rol kan de beschouwer spelen als het gaat om het uitwisselen van gedachten, gevoelens, waarneming en verbeelding?

Registeren

Als ik aan het werk ben schakel ik bewust tussen verschillende manieren om in de wereld te staan. Ik vertrek vanuit wat ik zie, vanuit wat ik ervaar of vanuit wat ik bedenk. Elk standpunt heeft andere gevolgen voor de lijnvoering, het kleurgebruik en het materiaal waar ik mee werk. Ik probeer in contact te blijven met wat ik fysiek waarneem en laat het werk van daar uit zijn eigen gang gaan.

Het beeld dat ontstaat is niet hiërarchisch opgebouwd maar bestaat uit een gelijkwaardig samengaan van voorstellingen, fantasiebeelden, patronen en letters. Het zijn verschillende krachten die op elkaar inwerken: lijnen en vlekken; echt en verbeeldt, realistisch en abstract; symbolen en teksten.

De stukken

Er ontstaan vormen, die ik met behulp van naald- en draadtechnieken samenbreng tot stukken, die op zich zelf bestaan, los van een omgeving. De vorm van het stuk is belangrijk omdat daardoor bepaalt wordt op welke manier de beschouwer wordt aangesproken.

Ik maak amorfe beelden, waardoor ik de kijker uitnodig om met zijn blik door het werk te zwerven en om zo nu en dan ergens, tijdelijk, een rustpunt te vinden.

Of ik werk met figuren, waarbij de blik van de kijker kan rusten in een totaalbeeld en van daaruit op onderzoek kan gaan, binnen die heldere vorm.

De lichaamsbeelden, die ik maak zijn een combinatie van deze twee vormen.

De ruimte.

De plaats waar het werk komt te hangen bepaalt de keuze voor de stukken en de plaats en de techniek waarmee ze komen te hangen. Door de verbinding met de andere stukken en de omgeving speelt het werk in elke ruimte een andere rol. Het zijn zelfstandige krachten die op elkaar inwerken, nieuwe verbindingen maken en daardoor onverwachte verhalen oproepen. De ruimte geeft de richting aan voor wat er aan de orde gesteld gaat worden.

.

Herstelwerkzaamheden

De stukken die ik maak zijn van papier en bestaan uit delen, die met naald- en draadtechnieken met elkaar verbonden en opgehangen worden. Hierdoor is het werk kwetsbaar en zal regelmatig hersteld en opgelapt worden. Omdat er gemakkelijk een nieuw stuk aangezet kan worden, is het werk nooit af. Het kan worden aangevuld, hersteld en gerepareerd: een eeuwigdurend proces van het maken van nieuwe verbindingen om andere gedachten, gevoelens en ervaringen mogelijk te maken.

Proces

Ik zoek naar een vrije interactie - zowel in het werkproces als wanneer het werk getoond wordt- door geen eisen te stellen, die buiten het werk liggen. Criteria zoals kwaliteit, eenheid of samenhang zijn voor mij oplossingen en dat betekent pijn

verdrijven. Ik wil juist die pijn, het onvolmaakte, de verwarring en dat het schuurt. Ik wil geen esthetische oplossingen om het onbehagen op te heffen, hooguit een beetje vrolijkheid.

Ik doe een poging om mijzelf te laten zien, niet als een persoonlijke opgave, maar als een artistiek doel. Daarvoor moet ik vanuit de juiste instelling werken: Ik weet wat ik aan het doen ben, ik geef me over aan wat ik aan het doen ben door geconcentreerd te werken, ik ben niet bezig met mooi of lelijk, maar met juist of niet-juist en ik laat door van detail naar detail te werken het beeld ontstaan.

Ik ben benieuwd naar wat er onder mijn handen ontstaat terwijl ik op zoek ben naar wat er speelt. Ik probeer toegang te krijgen tot iets dat niet eenduidig geformuleerd kan worden. Iets dat zijn gang gaat.

De beschouwer

De kijker ziet een platte wereld, het is wat het is, er zit niets achter. Het is de kaart van een gebied. Hij wordt uitgenodigd zijn weg te zoeken in een veelheid van beelden en te schakelen tussen verschillende perspectieven. Van een kijken met de ogen met als gevolg een tegenover de wereld staan, naar een tastende waarneming met als gevolg een lichamelijk in-de-wereld zijn en vandaar naar de gewaarwording, die aan het waarnemen en het kijken/denken voorafgaat: het besef. De kijker krijgt geen alomvattend beeld aangereikt dat hij in een oogopslag kan vatten maar door van detail naar detail te trekken ontvouwt zich een "iets", dat voor alle kijkers anders is. Ik hoop met mijn werk de verbeelding te prikkelen, het geheugen in werking te zetten en gedachten op te schudden. .

Samengevat

Het begint met de ruimte, die gevuld wordt met de stukken uit het archief. Er ontstaat een labyrint vol registraties van herinneringen, ervaringen en gedachten. "Iets gaat zijn gang" en de beschouwer wordt uitgenodigd er haar eigen verhalen te laten ontstaan.

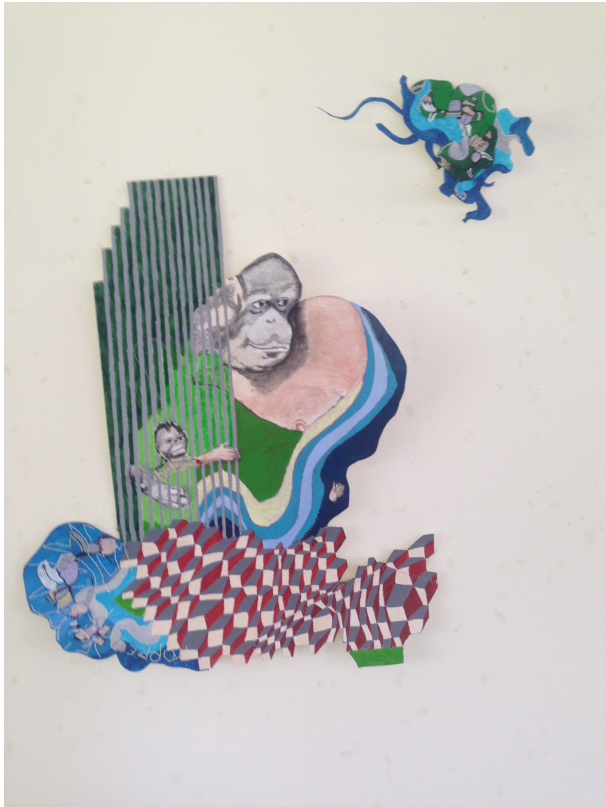
Proeven

1. De Ander.

Samen met Jolanda de Ridder <http://www.jolandaderidder.exto.nl> zoek ik naar een manier om samen een werk te maken waarbij we schakelen tussen onze eigen manier van waarnemen en vormgeven en die van de ander.

De stijl van ons werk verschilt hemelsbreed. Wat gebeurt er als wij samen een werk maken, ieder vanuit onze eigen denk- en werkwijze. Hoe kunnen we verschillen samen laten gaan in plaats van ze uit te sluiten of weg te zetten?

Om de beurt voegen we iets toe aan het werk. Door te reageren op wat we onder ogen krijgen vindt de dialoog plaats in en door het werk. Door ons te verbinden met wat we aantreffen ontstaat in ons de noodzaak voor de volgende stap. Het werk groeit onder onze handen.



2. Het Labyrint

Vanuit verschillende invalshoeken (waarnemen, voelen, bedenken) ontstaan drie lichaamsbeelden, die als een web in de ruimte kunnen hangen, doordat ze verlengd kunnen worden of kunnen hangen door breisels



3. De toeschouwer

In een aantal proeven wordt de beschouwer gevraagd om te reageren middels een foto uit de telefoon.

De foto's worden gebruikt om het tentoongestelde werk aan te vullen en uit te breiden



Utrecht, augustus 2017
Gretha Hengst